

มองฝรั่งเศส เล่ม 2

REGARDS
SUR
LA FRANCE
II

ศตราจารย์สาขาวิชาภาษาฝรั่งเศส
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

มองฝรั่งเศส

มองฝรั่งเศส II

บรรณาธิการ :	กรกฎ งานวงศ์พาณิชย์
ISBN (E-book) :	978-616-620-020-1
ผู้แต่ง :	คณาจารย์สาขาวิชาภาษาฝรั่งเศส
เจ้าของและผู้จัดพิมพ์ :	สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ สำนักงานบริหารงานวิจัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โทรศัพท์: 0 5394 3603-5 โทรสาร: 0 5394-3600 E-mail: cmupress.th@gmail.com https://cmupress.cmu.ac.th
พิมพ์ครั้งที่ 1 :	มีนาคม 2568
ราคา :	380 บาท
ออกแบบและจัดรูปเล่ม:	มานพ จันทรบำรุง

© สงวนลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ห้ามลอกเลียนแบบ ทำซ้ำ ดัดแปลง ส่วนหนึ่งส่วนใดของตำราเล่มนี้ รวมทั้งการจัดเก็บ ถ่ายทอด ไม่ว่ารูปแบบหรือวิธีการใด ๆ ด้วยกระบวนการทางอิเล็กทรอนิกส์ การถ่ายภาพ การบันทึก หรือวิธีการอื่นใด โดยไม่ได้รับอนุญาต

สาขาวิชาภาษาฝรั่งเศส คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ได้จัดทำหนังสือรวมบทความ **มองฝรั่งเศส** เป็นครั้งแรกในปีพ.ศ. 2563 เผยแพร่โดยสำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เป็นหนังสือรวมบทความคัดสรรเกี่ยวกับภาษา ศิลปวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ และวรรณคดีฝรั่งเศส ที่ผู้เขียนแต่ละท่านได้ร้อยเรียงขึ้นมาเพื่อตีพิมพ์เผยแพร่ในคอลัมน์ «มองฝรั่งเศส» («Regards sur la France») ของ**หนังสือพิมพ์ไทยนิวส์** ฉบับประจำวันอาทิตย์ อันเป็นพันธกิจบริการวิชาการเผยแพร่ความรู้สู่ชุมชนที่คณาจารย์ของสาขาวิชาภาษาฝรั่งเศสได้ยึดมั่นมาตลอดเวลาหลายสิบปี

หนังสือรวมบทความเรื่อง **มองฝรั่งเศส เล่ม 2** ในมือของท่านผู้อ่านนี้เป็นผลผลิตทางวิชาการต่อเนื่องของคณาจารย์สาขาวิชาภาษาฝรั่งเศสที่ยังคงมุ่งเน้นการเผยแพร่ความรู้สู่ผู้สนใจอย่างกว้างขวาง มีเนื้อหาครอบคลุมเรื่องราวหลากหลายประเด็นแบ่งออกเป็น 5 หมวด ประกอบด้วย **รื่นเริงมหรสพ** ที่ได้นำเสนอประติมากรรมดั้งเดิมของฝรั่งเศส เช่น อุปรากร บัลเลต์ ละครสัตว์ ละครเพลง ไว้อย่างละเอียด และเสริมด้วยการมองประวัติศาสตร์ผ่านภาพยนตร์ที่คัดสรร หมวด **นามนั้นสำคัญไฉน** ได้หยิบยกเอาชื่อของบุคคลที่มีชื่อเสียงชาวฝรั่งเศสที่ชื่อต่าง ๆ นำมาใช้เพื่อสื่อความหมายพิเศษ พร้อมเล่าประวัติของแต่ละบุคคลรวมถึงที่มาของความหมายพิเศษที่แฝงอยู่ในชื่อของบุคคลเหล่านี้ หมวด **เสน่ห์รสชาติฝรั่งเศส** เน้นย้ำความสำคัญของขนมปังและเนยแข็งอันเป็นสัญลักษณ์ของอาหารฝรั่งเศส พร้อมด้วยเกร็ดความรู้เรื่องกฎหมายเกี่ยวกับขนมปัง หมวด **เกร็ดน่ารู้แห่งยุคสมัย** รวบรวมเกร็ดประวัติศาสตร์ฝรั่งเศสตั้งแต่ยุคกลางถึงปัจจุบัน โดยเน้นประเด็นที่ไม่ค่อยพบในหนังสือเรียนประวัติศาสตร์ทั่วไป เช่น ห้องซังในยุคกลาง การแพทย์ช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 17 หรือยุคทองของหญิงงามเมืองในปารีส เป็นต้น แล้วจึงปิดท้ายด้วยหมวด **วรรณกรรมและตำนานเมือง** ที่เล่าประวัตินักเขียนและผลงาน ทั้งนักเขียนนามกระฉ่อนอย่างกุสตาฟ โพลแบร์ และกวีที่ควรค่าแก่การรู้จักอย่างกัสตง กูเต อีกทั้งยังมีเรื่องลึกลับจากแคว้นนอร์ม็องดีที่เขย่าขวัญชาวเมืองจนกลายเป็นตำนานโด่งดัง

ขอขอบคุณสำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ผู้สนับสนุนการจัดพิมพ์และเผยแพร่หนังสือของคณะผู้จัดทำทั้ง **มองฝรั่งเศส** และ **มองฝรั่งเศส เล่ม 2** นี้ และขอขอบคุณผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดทำหนังสือเล่มนี้จนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

อาจารย์ ดร.วิริญจน์ หุตะสังกาศ

บรรณาธิการต้นฉบับ

มีนาคม 2568

มองฝรั่งเศส

สารบัญ

III

คำนิยม

IV

คำนำ

V

สารบัญ

รู้เรื่องมหัศจรรย์

2	มหรสพฝรั่งเศส
5	อุปรากร
11	บัลเลต์
16	ละครสัตว์
20	หุ่นเชิด
24	มหรสพในคาบาเรต์
29	ภาพยนตร์
34	ละครเพลง
40	มองอดีตผ่านภาพยนตร์
42	Délicieux : กำเนิดภัตตาคารแห่งแรกในฝรั่งเศส
47	Eiffel : ภาพยนตร์ชีวประวัติของกุสตาฟ แอแฟล
51	Retour à Séoul : “คืนรังโซล”
	ภาพยนตร์สัญชาติฝรั่งเศสโดยผู้กำกับเชื้อสายเอเชีย
55	วอลท์ ดิสนีย์ และประเทศฝรั่งเศส

ตามนั้นสำคัญไฉน

60

นามนั้นสำคัญไฉน

63

เอมิล กูเอ (Émile Coué)

เภสัชกรผู้โด่งดังด้านการรักษาด้วยพลังจิตเชิงบวก

69

อัลเฟรด เกรย์ฟุส (Alfred Dreyfus)

นายทหารผู้กลายเป็นแพะรับบาป

75

เรมว ปูลิดอร์ (Raymond Poulidor)

นักปั่นผู้เป็นตำนานของประเทศฝรั่งเศส

81

อ็องรี-เดซีเร ล็องดรู (Henri-Désiré Landru)

ตำนานฆาตกรต่อเนื่องคนแรกแห่งฝรั่งเศส

90

ที่มาของบาเก็ต

99

ศึกสองบาเก็ต

103

กำเนิดครัวซองต์

III

กฎหมายขนมปัง

115

เปิดตำนานเนยแข็งกาบิองแบร์

๒๐๑๙

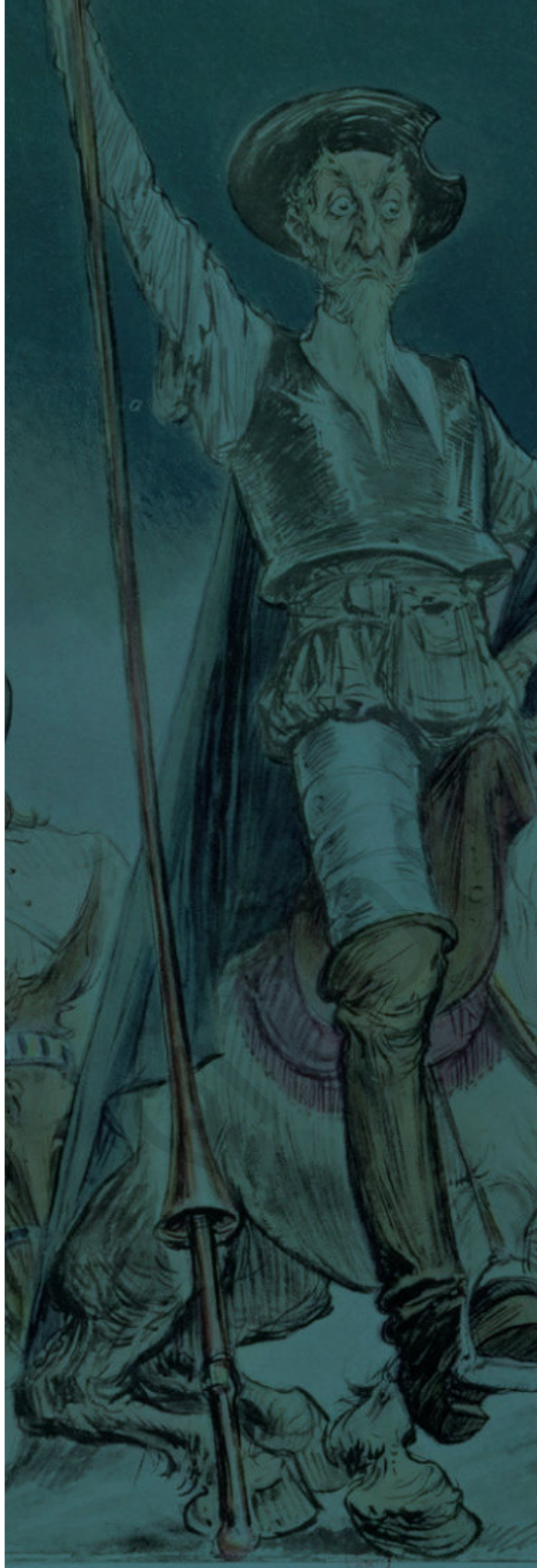
เกร็ดน่ารู้แห่งยุคสมัย

134	ผู้ถือสันโดษในห้องขังช่วงยุคกลาง
139	การแพทย์ฝรั่งเศสในคริสต์ศตวรรษที่ 17
153	ทรงผมแปลกตาในราชสำนักฝรั่งเศสช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 18
157	La Belle Époque : ยุคสมัยที่งดงาม ยุคทองแห่งห้วงยามเมืองปารีส
163	แจคคอร์เดียนและหมวกเบเรต์ สัญลักษณ์ของชาวปารีส

วรรณกรรมและตำนานเมือง

168	ตำนานและเรื่องลึกลับ
170	เรื่องลึกลับที่สำนักสงฆ์มอริเตอแมร์
179	เรื่องประหลาดของปราสาทแห่งนิวเย
185	ตำนานผู้ผ่านแห่งปราสาทแห่งปิรุ
195	กวีนิพนธ์ : กัสตง กูเต (Gaston Couté)
211	มาดามโบวารี นวนิยายอื้อฉาวแห่งยุค

ສາວບ້າ

220

ບາດສົມມະນາ

222

ປະຫວັດສາດຊາວໄທ

เริ่มเรื่อง มหรสพ

Chapitre 1

มหรสพฝรั่งเศส

อุปรากร

บัลเลต์

ละครสัตว์

หุ่นเชิด

มหรสพในคาบาเรต์

ภาพยนตร์

ละครเพลง

มองอดีตผ่านภาพยนตร์

Délicieux : กำเนิดภัตตาคารแห่งแรกในฝรั่งเศส

Eiffel : ภาพยนตร์ชีวิตประวัติของกุสตาฟ แอแฟล

Retour à Séoul : “คืนริวโซล” ภาพยนตร์สัญชาติฝรั่งเศสโดยผู้กำกับเชื้อสายเอเชีย

วอลท์ ดิสนีย์ และประเทศฝรั่งเศส

มหรสพฝรั่งเศส

จิรุตม์ ชัยเพชร

Chapitre 1

โรงมหรสพ

Gaildrau, J. (1881). *Acte IV. 2e Tableau. La grande salle du Palais.*

ศิลปะการแสดง (art du spectacle) ปรากฏอยู่ในทุกอารยธรรมทั่วโลก เป็นประเภทของงานศิลปะที่ถูกประดิษฐ์ขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ที่หลากหลายทั้งการสร้างแรงบันดาลใจให้แก่ผู้คน ใช้เป็นเครื่องประกอบพิธีกรรมหรืออาจเป็นเครื่องมือแสดงอำนาจทางการเมืองหรือทางการค้า ศิลปะการแสดงมีมากมายหลายประเภทและมีลักษณะที่แตกต่างกันในแต่ละอารยธรรม อย่างไรก็ตามลักษณะที่มักมีร่วมกันของศิลปะการแสดง ได้แก่ ดนตรี การขับร้องและการใช้ท่วงท่าลีลาของร่างกายในการแสดง นับเป็นประเภทของงานศิลปะที่มีความน่าสนใจเป็นอย่างมาก

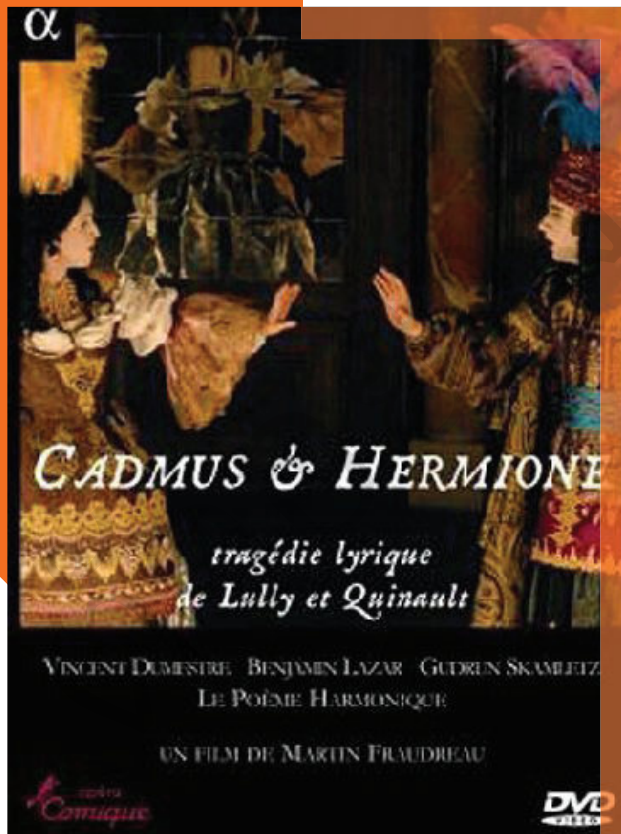
องค์การเพื่อการศึกษา วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (UNESCO) มีบทบาทสำคัญในการชี้ให้เห็นว่าศิลปะการแสดงที่ปรากฏในอารยธรรมจากทวีปต่าง ๆ ทั่วโลกเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมหาศาล การบรรจุหมวด “ศิลปะการแสดง” ไว้ในรายการเพื่อขอขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกที่จับต้องไม่ได้ของมวลมนุษยชาติ (le patrimoine culturel immatériel de l’humanité) เป็นข้อบ่งชี้เชิงประจักษ์ที่แสดงให้เห็นว่านาฏกรรมที่ผู้คนในแต่ละอารยธรรมได้ประดิษฐ์ขึ้นเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่สำคัญยิ่ง เป็นอัตลักษณ์และความหลากหลายที่หลอมรวมความเป็นมวลมนุษยชาติ ในส่วนของรัฐบาลไทยได้เสนอนาฏกรรมเพื่อเข้ารับการพิจารณารับรองจำนวน 2 รายการ ได้แก่ โขน (Le Khon, théâtre masqué et dansé en Thaïlande) และโนรา (Le Nora, drame dansé dans le sud de la Thaïlande) ซึ่งได้รับการประกาศรับรองขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกที่จับต้องไม่ได้ของมวลมนุษยชาติ ในปีพ.ศ. 2561 และ ในปีพ.ศ. 2564 ตามลำดับ

ประเทศฝรั่งเศสนั้นมีมรดกที่ได้รับการประกาศรับรองหลายรายการ อาทิ การขับร้องประสานเสียงชายล้วนรูปแบบเฉพาะของชาวคอร์ซิกาเพื่อความบันเทิงและประกอบพิธีกรรม (Le Cantu in paghjella profane et liturgique de Corse de tradition orale) ซึ่งได้รับการประกาศขึ้นทะเบียนในปีค.ศ. 2009 การแสดงการขี่ม้าแบบฝรั่งเศส (L’équitation de tradition française) ซึ่งได้รับการประกาศขึ้นทะเบียนในปีค.ศ. 2011 ศิลปะการเป่าแตรแบบฝรั่งเศส (L’art musical des sonneurs de trompe) ซึ่งได้รับการประกาศขึ้นทะเบียนในปีค.ศ. 2020

ในการนี้กระทรวงวัฒนธรรมของประเทศฝรั่งเศส (le ministère de la Culture) ได้กำหนดนโยบายและการดำเนินการที่สอดคล้องกับแนวคิดของยูเนสโกโดยมีการขับเคลื่อนในมิติต่าง ๆ ทั้งทางตรงและทางอ้อม อาทิ การเผยแพร่องค์ความรู้ การอนุรักษ์ การพัฒนาต่อยอด แหล่งทุนสนับสนุนการวิจัย รวมถึงแหล่งทุนสนับสนุนการจัดแสดงมหรสพต่าง ๆ ทั้งที่ได้รับการประกาศรับรองขึ้นทะเบียนและยังไม่ได้รับการประกาศรับรองขึ้นทะเบียน เพื่อให้ศิลปะการแสดงของฝรั่งเศสที่มีประวัติความเป็นมาอันยาวนานและมีแบบแผนเฉพาะเหล่านี้คงอยู่คู่สังคมฝรั่งเศสสืบไป

ในบทความนี้จะนำเสนอเกร็ดประวัติและเรื่องราวของศิลปะการแสดงฝรั่งเศสจำนวน 7 ประเภท ได้แก่ อุปรากร บัลเลต์ ละครสัตว์ การเล่นหุ่น การแสดงที่มีรูปแบบเฉพาะในสถานบันเทิงประเภทคาบาเรต์ ภาพยนตร์และละครเพลง ศิลปะการแสดงเหล่านี้สะท้อนให้เห็นถึงความรู้รยทางวัฒนธรรมของประเทศฝรั่งเศสซึ่งนำไปสู่การเชื่อมโยงทางวัฒนธรรมของประเทศในทวีปยุโรปและทั่วโลก

อุปกรณ์

รูปที่ 1 : DUMESTRE Vincent,
Benjamin LAZAR,
Cadmus & Hermoine,
Paris, Alpha, 2008

อุปรากร (Opéra) คือมหรสพอันทรงคุณค่ายิ่งในวัฒนธรรมยุโรปทุกยุคทุกสมัย คุณค่าของการแสดงประเภทนี้อยู่ที่การบูรณาการศาสตร์และศิลป์หลายแขนงไว้ด้วยกันอย่างลงตัว ทั้งดนตรี คีตศิลป์ นาฏศิลป์ พัสตราภรณ์ รวมถึงองค์ความรู้และเทคนิคเชิงช่าง ทั้งจิตรกรรม ประติมากรรม ฯลฯ ไว้ด้วยกันอย่างลงตัว มหรสพนี้ถือกำเนิดขึ้นครั้งแรกในราชสำนักอิตาลีเลียนราวคริสต์ศตวรรษที่ 17 เป็นการนำเอาการแสดงรูปแบบต่าง ๆ ในราชสำนัก ทั้งการขับร้องประสานเสียงแบบโบราณ (Madrigal) งานระบำหน้ากาก (Mascarade) การเต้นรำ (danse) รวมถึงการแสดงละคร (théâtre) มาผสมผสานเข้าด้วยกัน ประกอบกับในช่วงเวลาดังกล่าวได้เกิดแนวคิดทวนกลับไปนิยมวรรณกรรมและการแสดงละครแบบกรีกโบราณ อุปรากรจึงถูกจัดแสดงในห้องโถงหรือในโรงละครที่มีรูปทรงโค้งราวกับโรงละครกลางแจ้งในยุคโบราณ นักประพันธ์รุ่นแรกที่มีชื่อเสียงมากที่สุด ในราชสำนักอิตาลี ได้แก่ มอนเตแวร์ดี (Monteverdi)

ราวกลางคริสต์ศตวรรษที่ 17 พระคาร์ดินัลมาซาแร็ง (Cardinal Mazarin) ผู้ดำรงตำแหน่งอัครมหาเสนาบดีในพระเจ้าหลุยส์ที่ 14 ได้นำคณะอุปรากรจากเวนิสมาจัดแสดงที่พระราชวังแวร์ซายส์ มหรสพประเภทนี้จึงเริ่มมีบทบาทในการสร้างความหรูหราในกลุ่มชนชั้นสูง พัฒนาการทางด้านการประพันธ์และการบรรเลงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องจนเกิดแบบแผนเฉพาะของอุปรากรฝรั่งเศส นักประพันธ์ที่มีบทบาทสำคัญในยุคนี้คือ ฌ็อง-บาติสต์ ลูลี (Jean-Baptiste Lully) ซึ่งเป็นนักประพันธ์เพียงผู้เดียวที่ได้รับสิทธิในการประพันธ์อุปรากรในรัชสมัยพระเจ้าหลุยส์ที่ 14 ลูลีได้สร้างอัตลักษณ์แบบฝรั่งเศสที่แสดงถึงความเกรียงไกรและพระราชอำนาจของพระเจ้าหลุยส์ที่ 14 ได้อย่างยอดเยี่ยมที่สุด ผลงานการประพันธ์เรื่อง *กาดมัสและแอร์มิออน* (Cadmus & Hermione) นับเป็นเรื่องแรก ๆ ที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นต้นแบบของอุปรากรแบบฝรั่งเศส แนวคิดและกลืนอายุในบทเพลงของลูลีมีอิทธิพลอย่างมากต่อนักประพันธ์รุ่นหลังอย่าง ฌ็อง-ฟิลิปป์ ราโม (Jean-Philippe Rameau) และ มาร์ก-อ็องตวน ชาร์ป็องติเย (Marc-Antoine Charpentier) ซึ่งได้รับการขนานนามว่าเป็นยอดแห่งนักประพันธ์ยุคคลาสสิก (âge classique)

อุปรากรได้รับความนิยมอย่างต่อเนื่อง ในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 19 ฌอร์ฌ บีเซ (Georges Bizet) นักประพันธ์ชาวฝรั่งเศสได้สร้างปรากฏการณ์ใหม่ขึ้น เขาได้นำเอากลิ่นอายของวัฒนธรรมพื้นบ้านมาเป็นโครงเรื่อง ในขณะที่อุปรากรเรื่องอื่น ๆ มักจะนำเสนอเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับเทพปกรณัมหรือนิทานปรัมปรา อุปรากรเรื่อง *การ์เมน* (Carmen) ที่มีบทร้องเป็นภาษาฝรั่งเศสและนำออก

แสดงครั้งแรกในปี ค.ศ. 1875 ได้รับการตอบรับที่ดีเยี่ยมจากผู้ชมและได้กลายเป็นหนึ่งในผลงานที่มีชื่อเสียงที่สุดในโลก *การ์แมน* เป็นเรื่องราวความรักระหว่างหญิงสาวชาวโบฮีเมียชื่อการ์แมนกับสองบุรุษผู้ห้าวหาญ ความเย้ายวนใจที่เธอมอบให้ชายหนุ่มทั้งสองได้จุดชนวนความหึงหวงและความดิบเถื่อนของอารมณ์ที่ร้อนระอุอยู่ภายในใจของเขาได้นำเธอไปสู่ความตาย นอกจากปมของเรื่องและบทเพลงที่เต็มไปด้วยจังหวะร้อนแรงเร้าใจแล้ว องค์ประกอบที่ทำให้ผลงานชิ้นนี้มีความโดดเด่นและน่าสนใจคือการสอดแทรกวัฒนธรรมของประเทศสเปนไว้ในเรื่องราว ผู้ชมจะตื่นตาตื่นใจไปกับเสื้อผ้าที่เต็มไปด้วยสีสันฉูดฉาด ดนตรีพื้นบ้านที่เร้าใจ รวมไปถึงบรรยากาศของการทำงานในโรงงาน รวมทั้งวิถีชีวิตในหมู่บ้านเล็ก ๆ ทางตอนใต้ของสเปนด้วย บทเพลงที่มีชื่อเสียงที่สุดคือเพลง *ความรักเปรียบดังวิหคพยศ* (*L'amour est un oiseau rebelle*) เนื้อหากล่าวถึงสตรีที่มีสิทธิ์เลือกที่จะรักและเธอจะเป็นผู้ที่อยู่เหนือความสัมพันธ์ฉันคู่สาวนี้แต่เพียงผู้เดียว

นิทานออฟมาน (*Les Contes d'Hoffman*) เป็นอุปรากรภาษาฝรั่งเศสอีกเรื่องหนึ่งที่ประสบความสำเร็จมากในช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 ผู้ประพันธ์เรื่องนี้เป็น จัก ออฟเพนบาค (Jacques Offenbach) *นิทานออฟมาน* เป็นเรื่องราวแฟนตาซีนำเสนอความผิดหวังในรักของออฟมานที่มีต่อตุ๊กตากลไกชื่อโอลิมเปีย หญิงโสเภณีชื่อจูเลียตตาและเด็กสาวชื่อแอนโทเนีย ความมหัศจรรย์ของเรื่องราวและตัวละครที่เต็มไปด้วยสีสันและจินตนาการทำให้อุปรากรภาษาฝรั่งเศสเรื่องนี้ได้รับความนิยมมากที่สุดในโลกเช่นกัน

การขับร้องคือสิ่งสำคัญที่สุดในการแสดงอุปรากร มีการจัดมาตรฐานของเสียงร้องไว้ 6 ประเภท สำหรับนักร้องหญิงนั้นแบ่งออกเป็น 3 ประเภทเรียงจากเสียงสูงไปหาต่ำ ได้แก่ โซปราโน (Soprano) เสียงผู้หญิงที่มีช่วงไพเราะในช่วงสูง เมซโซ-โซปราโน (Mezzo-soprano) เสียงผู้หญิงที่มีช่วงไพเราะในช่วงกลาง และอัลโต (Alto) หรือ คอนทราลโต (Contralto) เสียงผู้หญิงที่มีช่วงไพเราะในช่วงต่ำ สำหรับนักร้องชายเริ่มจากเทเนอร์ (Tenor) เสียงผู้ชายที่มีช่วงไพเราะในช่วงสูง บาร์โธเน (Baritone) เสียงผู้ชายที่มีช่วงไพเราะในช่วงกลาง เบส (Bass) เสียงผู้ชายที่มีช่วงไพเราะในช่วงต่ำ นอกจากนี้ยังมีเสียงพิเศษของนักร้องชายอีกหนึ่งประเภทเรียกว่า เคาเทเนอร์ เทเนอร์ (Counter tenor) ซึ่งหมายถึงเสียงผู้ชายที่ร้องในช่วงเสียงคอนทราลโตของผู้หญิง

รูปที่ 2 : สถาปัตยกรรมภายในโรงอุปรากรของพระราชวังแวร์ซาย

สถานที่ที่ใช้จัดการแสดงอุปรากรเรียกว่าโรงอุปรากร อาคารที่มีความโดดเด่นทางสถาปัตยกรรมนี้แสดงให้เห็นถึงความรุ่งเรืองทางวัฒนธรรมอย่างยิ่งยวดของฝรั่งเศส เพราะไม่เพียงแต่การตกแต่งภายนอกที่มีความสง่างามโอโถงเท่านั้นแต่การตกแต่งภายในตัวอาคารโดยเฉพาะบริเวณเวทีก็มีความอลังการมากด้วยเช่นกัน บทความนี้จะยกตัวอย่างโรงอุปรากรที่มีความหรูหราและมีความสำคัญมากของฝรั่งเศสจำนวน 2 แห่ง แห่งแรกคือโรงอุปรากรการ์นีเย (L'Opéra Garnier) ตั้งอยู่ใจกลางกรุงปารีส อาคารนี้มีรูปแบบทางสถาปัตยกรรมยุคจักรวรรดิฝรั่งเศสที่ 2 (Seconde Empire) ดำเนินการก่อสร้างแล้วเสร็จเมื่อปีค.ศ. 1875 ลักษณะเด่นของสถาปัตยกรรมในยุคนี้คือรูปทรงโค้งที่สมมาตร ทุกส่วนของตัวอาคารจะตกแต่งด้วยลวดลายเต็มพื้นที่ซึ่งโดยมากเป็นลวดลายเครือเถาและมีรูปสลักนูนสูงนูนต่ำจำนวนมากประดับอยู่ด้วย แห่งที่สองคือโรงอุปรากรหลวงในพระราชวังแวร์ซาย (L'Opéra Royal de Versailles) เป็นโรงอุปรากรส่วนพระองค์ที่พระเจ้าหลุยส์ที่ 14 ทรงดำริให้สร้างขึ้น การก่อสร้างแล้วเสร็จในรัชสมัยของพระเจ้าหลุยส์ที่ 15 และได้จัดแสดงอุปรากรเป็นปฐมฤกษ์เพื่อเฉลิมฉลองการอภิเษกสมรสของมกุฎราชกุมาร (Dauphin) และเจ้าหญิงมารี-อ็องตัวแน็ต (Marie-Antoinette) ในปีค.ศ. 1770 ศิลปกรรมภายในโรงละครนี้มีความประณีตมาก ตกแต่งด้วยสัญลักษณ์ที่สื่อถึงความเป็นสมมติเทพอย่างดอกลิลลี่ (fleur de Lys) นอกจากนี้ยังมีภาพวาดหรือรูปสลักเทพปกรณัมเป็นองค์ประกอบสำคัญด้วย ภาพเขียนขนาดใหญ่ที่ปรากฏบนโดมเพดานกลางโรงอุปรากรเป็นภาพของอพอลโล (Apollon) เทพแห่งศาสตร์ศิลป์ผู้มีกายากำยำซึ่งสื่อถึงความแข็งแกร่งของบุรุษเพศ

หนังสือ มองฝรั่งเศส เล่ม 2 รวบรวม
บทความที่เขียนโดยคณาจารย์สาขาวิชาภาษา
ฝรั่งเศส คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัย
เชียงใหม่ มีเนื้อหาครอบคลุมเกร็ดความรู้
เรื่องราวหลากหลายประเด็น ตั้งแต่วรรณคดี
ภาษาศาสตร์ ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม
ฝรั่งเศสที่น่าสนใจ เหมาะกับผู้ที่กำลังศึกษา
ภาษาและวัฒนธรรมฝรั่งเศส และผู้อ่านที่
ต้องการรู้จักประเทศฝรั่งเศสในแง่มุมที่ลึกซึ้ง
มากขึ้น

CHIANG MAI
UNIVERSITY PRESS

9 786166 200201

